

Arrest

nr. 302 907 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WUYTS
Sint-Guibertusplein 14
2222 ITEGEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 april 2022 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 11 april 2023, op 23 mei 2023 en op 30 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 5 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en werd geboren op (...) 1982 in Ago, Edo State, de plaats waar u eveneens bent opgegroeid bij uw vader en moeder. Op 3 à 4-jarige leeftijd ontwikkelde u

vrouwelijke vormen. In 1989 werd u, samen met uw moeder, omwille van deze vrouwelijke structuren ter hoogte van uw borsten en oren, meegenomen door 4 paleiswachters. Buren hadden deze lichamelijke ontwikkelingen namelijk gemeld aan het paleis. U verbleef in dat paleis in Benin City van 1989 tot 2007 en was er een dienaar voor oba (heerser of koning van Benin) Erediauwa. In 2004 zag u uw moeder tijdens het Igwe festival voor de eerste en laatste keer terug. Uw moeder deelde u toen mee dat u geofferd zou worden. U wist, tijdens een bezoek aan de markt die u samen met één van de zonen van de oba aandeed, te ontsnappen in 2007. U belde één van de twee nummers die u in 2004, tijdens het Igwe festival, van uw nonkel ontving. U ontvluchtte op die manier, en met de hulp van uw nonkel, Nigeria in 2007. U verbleef 4 dagen in Lokoja, 1 week in Kano en 3 dagen op de grens tussen Nigeria en Niger. U verschool zich in die periode, omdat u littekens had waaraan men u zou herkennen als gewezen dienaar van de oba. U verbleef 6 maanden in Niger, vervolgens 4 à 5 jaar in Libië en kwam uiteindelijk in 2012 in Lampedusa, Italië aan. U diende op 9/11/2012 een verzoek om internationale bescherming in bij de Italiaanse asielautoriteiten. Zij besloten u deze internationale bescherming niet toe te kennen, maar gaven u een humanitaire verblijfsvergunning die geldig was tot 13/08/2017. U verbleef 6 jaar in Italië, waarna u werd teruggeleid naar Nigeria. In december 2018 kwam u aan in Nigeria. U verbleef één maand bij een vriend in Ikorodu (Lagos) alvorens u, in januari 2019, naar de republiek Benin trok. U koesterde nog steeds de vrees teruggebracht te worden naar het paleis en geofferd te worden, aangezien de koningen van Benin en Lagos dezelfde cultuur delen. Ondanks uw angst gezien te worden reisde u heen en weer tussen Lagos, de republiek Benin en Abuja. Met een studentenvisum dat u werd uitgereikt door de Oekraïense ambassade in Abuja vertrok u uiteindelijk in oktober 2020 vanuit Lagos per vliegtuig naar Oekraïne. U studeerde er niet, doch werkte er in een restaurant. Omwille van de oorlog verliet u, in maart 2022 Oekraïne. Via Polen en Duitsland reisde u naar België, waar u uiteindelijk aankwam op 14 maart 2022. Op 11 april 2022 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) te Brussel. Ter staving van uw verzoek legde u bij de DVZ 9 foto's en 2 titels van nieuwsberichten voor. Voor het CGVS legt u 4 foto's, 1 nieuwsbericht, printscreens van een WhatsApp groepsgebesprek en een foto van uw paspoort neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Op 20/04/2023 werd de kopie van de notities van het eerste persoonlijk onderhoud naar u opgestuurd. Het CGVS ontving op 22 april 2023 van uw raadsman Joey Wuyts opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 11/04/2023. Op 14/07/2023 werd de kopie van de notities van het tweede en derde persoonlijk onderhoud naar u opgestuurd. Er werden hierover geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van de persoonlijke onderhouds (verder NPO) d.d. 23/05/2023 en d.d. 30/06/2023.

Naar de notities van het eerste onderhoud van 11 april zal verwezen worden via de afkorting "NPO1". Naar de notities van het tweede onderhoud dat plaatsvond op 23 mei zal verwezen worden door middel van de afkorting "NPO2". Naar de notities van het derde onderhoud dat plaatsvond op 30 juni zal verwezen worden door de afkorting "NPO3".

Doorheen uw verklaringen heeft u echter niet aannemelijk gemaakt dat u, bij terugkeer naar uw land van herkomst - namelijk Nigeria -, een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U stelt van 1989 tot 2007 oba Erediauwa gediend te hebben (NPO1, p.19) en verklaart Nigeria verlaten te hebben in 2007 (NPO1, p.10). Als reden voor uw vertrek uit Nigeria haalt u aan dat uw moeder u begin 2000 (NPO2, p.5) vertelde dat u geofferd zou worden (NPO2, p.13) en dat u zou worden begraven naast deze koning (NPO1,

p.17). U zegt te zijn ontsnapt in 2007 tijdens een bezoek aan de markt die u bezocht samen met een zoon van de oba (NPO1, p.16 + NPO3, p.11). In het paleis werden u in 1999 kenmerkende littekens toegebracht (NPO3, p.12) waardoor u nog steeds vreest terug naar het paleis te worden gebracht en volgens de tradities en gebruiken te worden geofferd (NPO1, p.17 + NPO2, p.16).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er opmerkelijke verschillen bestaan tussen uw verklaringen voor de DVZ en het CGVS, meer bepaald over uw ontsnapping uit het paleis, over uw opleiding alsook over uw vrees geofferd te worden. Zo verklaart u aanvankelijk voor de DVZ in 2010 uit het paleis te zijn ontsnapt (zie vragenlijst CGVS, p.3), terwijl u voor het CGVS stelt reeds in 2007 ruimte te hebben gevonden om er weg te vluchten (NPO1, p.16). Het is opmerkelijk dat u dergelijke belangrijke gebeurtenis, namelijk uw vlucht uit het

paleis, zo verschillend in de tijd plaatst tijdens uw verschillende onderhouden met de Belgische asielinstanties. Als uitleg voor dit verschil, voert u aan dat u het niet goed berekende (NPO1, p.20). Toch oordeelt het CGVS dat een verschil van maar liefst drie jaar in een verklaring over een ontsnapping en bijgevolg over uw vertrek uit uw land, hierdoor minstens opmerkelijk te noemen is. Ook over uw opleiding legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde u eerder naar de middelbare school te zijn gegaan tot de tweede graad (zie verklaring DVZ, p.6), terwijl u tijdens het onderhoud op het CGVS stelt dat u niet naar school bent gegaan in Nigeria, en er enkel het lesgeven in het paleis was (NPO 1, p.7). Tijdens het derde onderhoud voor het CGVS stelt u dan weer vóór uw verblijf in het paleis naar de lagere school te zijn gegaan (NPO3, p.16-17). Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ, zegt u slechts dat u het niet zo heeft genoemd (NPO3, p.17). Ook dit is opmerkelijk te noemen, zeker aangezien u uw verklaringen voor de DVZ heeft ondertekend.

Bovendien is het opmerkelijk dat u over uw vrees om geofferd te worden niets rept bij de DVZ, dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS. Bij de DVZ heeft u het louter over slavernij, het gebruik van geweld, brandwonden die u werden toegediend en het bang maken op verschillende manieren in het paleis (zie vragenlijst CGVS, p.3). Daar u op het CGVS de vrees om geofferd te worden aanhaalt als één van de redenen waarvoor u uw land verliet en waarom u niet meer zou kunnen terugkeren (NPO1, p.17 + NPO2, p.16), en dit aldus een pertinent onderdeel betreft van uw asielrelaas, is deze ommissie bij de DVZ opvallend te noemen en doet dit vermoeden dat u een bijkomend element heeft toegevoegd bij het CGVS om meer kleur te geven aan uw asielrelaas. Gelet op bovenstaande vaststellingen komt uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling te staan.

Verder kon u geenszins geloofwaardig maken achttien jaar doorgebracht te hebben in het paleis van Oba Erediauwa. Uw verklaringen over uw leven en taken binnen het paleis en over de oba met wie u achttien jaar een verblijfplaats zou hebben gedeeld, zijn immers bijzonder vaag en weinig doorleefd. U gevraagd om ervaringen te delen opdat het CGVS overtuigd zou zijn dat u tussen 1989 en 2007 in het paleis heeft gewoond en gewerkt, kan u slechts mededelen dat u er een slaaf was doorheen die tijd en u niet als vrij persoon mocht deelnemen in het paleis (NPO3, p.3). U om meer verduidelijking hierbij gevraagd stelt u dat u zonder bewakers niet naar buiten mocht gaan (NPO3, p.3). Aangezien u geen concrete activiteiten aanhaalde werd u opnieuw gevraagd naar uw bezigheden tijdens uw verblijf in het paleis. Ditmaal stelt u dat er niets was, herhaalt u dat u als slaaf werd gebruikt en verklaart u dat u goden moest aanbidden en dat er rituelen waren (NPO3, p.3.). U gevraagd naar andere concrete dingen die u er moest doen, stelt u dat u dieren offerde (NPO, p.3). Na wat bijkomende vragen in verband met deze offers en gezien uw allesbehalve uitgebreide antwoorden werd er gevraagd naar andere gebeurtenissen/activiteiten. Hoewel u tweemaal verklaart dat er veel is gebeurd (NPO3, p.3 + NPO3, p.5) verklaart u tegelijkertijd dat u het zich niet meer kan herinneren (NPO3, p.5). U hierop gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u dat er veel geheimen zijn en het niet is toegestaan deze te onthullen, maar zegt u uiteindelijk toch plotsklaps dat het om veel menselijke offers gaat (NPO3, p.5). Over uw lievelingstaken in het paleis kan u niet veel meer vertellen dan dat poetsen, kleren wassen en strijken hiertoe behoorden (NPO3, p.9). U gevraagd of u nog andere dingen graag deed, stelt u dat dit alles is wat u zich herinnert (NPO3, p.9). U blijft ook vaag wanneer u wordt gevraagd naar uw minst leuke taken. Zo stelt u dat dit het doden van dieren was om deze te offeren op een viering (NPO3, p.9) en zegt u wat later, wanneer u wordt gevraagd naar andere dingen die u niet leuk vond om te doen 'deelnemen in het aanbidden en offeren' (NPO3, p.9). Het is echter niet aannemelijk dat u zo weinig informatie kan geven over uw dagelijks leven in de loop van achttien jaar. Niet alleen brengt u weinig doorleefde verklaringen aan over uw eigen dagelijks leven in het paleis, ook over koning Erediauwa bij wie u achttien jaar zou hebben verbleven in het paleis spreekt u uitsluitend in algemene termen, en blijkt u bovendien niet op de hoogte te zijn van zijn rol als koning. U gevraagd welke verdienensten er oba Erediauwa worden toegeschreven, stelt u vaagweg "hij was goed en trouw aan de tradities"; "hij is een goed persoon" en verduidelijkt u nadien dat, als hij dichtbij was, hij niet wilde dat je slecht werd behandeld (NPO1, p.19). U hierop gevraagd naar zijn taken, geeft u nog steeds weinig concrete informatie wanneer u stelt dat hij bekend staat als God op aarde en zijn werk traditioneel is (NPO1, p.19). Vervolgens geeft u algemene informatie over het koninkrijk Benin waarover u zegt dat het zeer machtig was, maar op een bepaald moment de macht erop achteruitging (NPO1, p.19). Tot slot verklaart u dat mensen uit de deelstaten Edo en Delta de koning zien als één van de superieure beslissingsmakers, wat hij ook beslist, en dat het moeilijk was voor politieke spelers, zoals de president en de gouverneurs om tegen de wens van de koning in te gaan (NPO1, p.19). Nochtans blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat koning Erediauwa een louter adviserende rol had (zie blauwe map in administratief dossier).

Bovenvermelde vaagheden en niet doorleefde verklaringen, alsook tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van informatie waarover het CGVS beschikt, laten niet toe uw persoonlijke situatie in het paleis te verduidelijken en te staven, aangezien u geen elementen naar voren brengt die verder reiken dan veralgemeningen en herhalingen omtrent uw situatie gedurende achttien jaar, en u bovendien de rol die de koning vervulde en waarbij u achttien jaar verbleef slechts in bijzonder algemene termen kan toelichten. Dit alles ondanks uw bewering sinds 2001 (dan wel 2002 of 2003, naargelang uw verklaringen) erg close te zijn geweest met de Oba (NPO1, p.20; NPO2, p. 12).

Het valt ook op dat u het paleis waar u zo'n lange tijd zou hebben verbleven niet kan beschrijven. Wanneer u duidelijk wordt gevraagd de buitenkant van het paleis te beschrijven en waarbij u ook de mogelijkheid wordt

gegeven om dit te tekenen, begint u met het tekenen van een gebouw waarbij u tevens mondeling toelicht dat het oude structuren bevat (NPO3, p.13). U hierop gevraagd deze oude structuren na te tekenen begint u het dak te schetsen en stelt u dat dit dak sculpturen, zoals dansers uit beton en/of brons bevat (NPO3, p.13). Na twee onderdelen (een zuil en een veranda) van het paleis te hebben toegelicht aan de protection officer, en affirmatief te hebben geantwoord op de vraag of er maar één deur is, stelt u abrupt bij de vraag of dit dan de ingang van het paleis betreft, dat wat u zonet heeft getekend het paleis niet is (NPO3, p.13). U hierop gevraagd het paleis te tekenen, begint u de stoel van de chieft te tekenen (NPO3, p.13). U opnieuw gevraagd hoe de buitenkant van het paleis eruit ziet, tekent u andermaal een gebouw. Deze keer verklaart u dat het gebouw reuzenpilaren heeft en 3 krommingen telt (NPO, p.13). Op uw nieuwe tekening ziet men inderdaad 3 rondbogen, doch merkt het CGVS op dat het paleis van de oba in Benin over rechthoekige bogen beschikt, en dat er meer dan 3 bogen te zien zijn aan de buitenkant van het paleis (zie blauwe map in administratief dossier). Er dient hierdoor te worden vastgesteld dat u niet alleen niet in staat bent doorleefde verklaringen af te leggen over uw achttien jarig verblijf in het paleis, maar ook niet in staat bent het paleis na te tekenen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw 18-jarig verblijf in dit paleis nog meer op de helling zet.

Ook wat betreft de geloofwaardigheid van uw voornemen om te ontsnappen, kunnen er vraagtekens worden geplaatst. Hoewel u aanvankelijk verklaart nooit eerder dan 2007 aan ontsnappen te hebben gedacht en tegelijkertijd stelt dat u pas besloot te ontsnappen nadat u gehoord heeft over menselijke offers (NPO1, p.21), verklaart u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS dat het uw moeder was die u vertelde dat u zou worden geofferd en dat zij over deze informatie beschikte, aangezien zij ouder is en de traditie kent (NPO2, p.13). U zag haar slechts één keer terug, namelijk in 2004 (NPO2, p.5). In datzelfde jaar kreeg u bovendien twee nummers van uw nonkel die u bewaarde en gebruikte bij uw ontsnapping in 2007 (NPO3, p.12). Omdat het door de protection officer niet als aannemelijk werd beschouwd dat u nooit vóór 2007 aan ontsnappen dacht, werd u hiernaar opnieuw gevraagd. U antwoordt hierop dat u niet dacht aan een leven buiten het paleis (NPO3, p.12). Gevraagd naar meer verduidelijking hierbij, zegt u dat je de issues met het paleis niet zo gemakkelijk kan aanvechten en vergelijkt u het met God op aarde (NPO3, p.12). Dat u nooit eerder dan 2007 aan ontsnappen dacht en u dit zo gemoedelijk benaderde, terwijl u het nieuws dat u geofferd zou worden reeds in 2004 vernam via uw moeder, maar uiteindelijk toch nog tot 2007 wachtte om te ontsnappen is niet geloofwaardig, zeker niet aangezien het geofferd worden door u als voornaamste vrees wordt aangehaald.

Verder zijn uw verklaringen ten aanzien van de traditie van vermeende mensenoffers in het paleis wisselend. Zo verklaart u eerst dat, wanneer de oba doodgaat er 14 mensen moeten worden begraven langs hem (NPO1, p.16), maar stelt u tijdens het derde onderhoud echter dat er tot 7 personen moeten worden begraven (NPO3, p.8 + NPO3, p.12). Wanneer u wordt geconfronteerd met dit verschillend aantal, antwoordt u abrupt dat u het aantal niet kent, u altijd "tot 7" zegt en dat het bovendien ook 20 mensen kunnen zijn (NPO3, p.16). Het CGVS kan slechts vaststellen dat uw verklaringen onverenigbaar zijn en uw bewering het aantal niet te kennen slecht een post factum verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden vormt, die geenszins overtuigt.

Niet alleen uw verklaringen over de traditie van vermeende mensenoffers zijn wisselend, ook uw verklaringen over het al dan niet getuige zijn van deze vermeende mensenoffers zijn wisselend. Hoewel u eerst verklaart enkele mensenoffers te hebben gezien, maar deze niet in de tijd kan situeren en geen verdere details kent over deze offers (NPO2, p.12), verklaart u wat later dat de mensenoffers niet werden blootgesteld aan u, bevestigt u uiteindelijk dat u geen mensenoffers zag, maar stelt u tegelijkertijd dat u denkt dat het werd gedaan (NPO2, p.13). Hieruit blijkt duidelijk dat uw verklaringen over de mensenoffers louter berusten op vermoedens en speculaties. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat mensenoffers reeds bij de begrafenisplechtigheid van oba Overami (die in 1914 overleed) werden vervangen door ossen, schapen, geiten en honden (zie blauwe map in administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u denkt dat het paleis deze informatie op het internet plaatste, en dat mensenoffers nog steeds in het geheim plaatsvinden (NPO2, p.15). Dit is geenszins een afdoende uitleg, gezien de informatie van de begrafenisplechtigheden voor wijlen oba Overami uit een wetenschappelijk tijdschrift komt dat reeds in 1914 verscheen. Op het einde van het tweede onderhoud stelt u nogmaals offers te hebben gezien, verklaart u deze keer dat het om geiten ging, en stelt u opnieuw geen mensenoffers te hebben gezien, maar benadrukt u nogmaals dat u weet dat mensenoffers nog steeds in het geheim worden gedaan, hoewel er in de media wordt gezegd dat dit niet meer wordt gedaan (NPO2, p.16). Daarenboven legt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een artikel neer met de titel "Abobaku werd niet begraven met Alaafin van Oyo". Dit artikel vermeldt expliciet dat niemand werd begraven naast Alaafin van Oyo oftewel oba Lamidi Adeyemi III (de gewezen oba van de Yoruba-stad Oyo die overleed op 22 april 2022) in tegenstelling tot de berichtgeving hierover op sociale media (zie groene map in administratief dossier). Uw verklaringen over vermeende mensenoffers zijn dus niet alleen onderling tegenstrijdig, maar bovendien ook tegenstrijdig met informatie waarover het CGVS beschikt en zelfs met informatie die u zelf voorlegt aan het CGVS, waardoor er geen geloofwaardige aanwijzingen zijn dat er in 2023 nog mensen geofferd worden wanneer een Oba begraven wordt, laat staan dat u dit zou kunnen overkomen bij een terugkeer naar Nigeria.

In het licht van bovenstaande vaststellingen maakt u in het geheel niet geloofwaardig achttien jaar in het paleis bij oba Erediauwu te hebben gewoond. Aangezien uw verblijf niet geloofwaardig is gebleken, kan evenmin worden aangenomen dat u Nigeria verliet uit vrees te moeten terugkeren naar het paleis en aldaar

geofferd te worden. U haalt bovendien geen andere gronden aan die u weerhouden terug te keren naar Nigeria (NPO1, p.18 + p.23). Integendeel, in december 2018 werd u teruggeleid door de Italiaanse asielautoriteiten en kwam u opnieuw in Nigeria aan (NPO2, p.9) en reisde u, ondanks uw vrees, tussen Nigeria en de republiek Benin alsook tussen verschillende Nigeriaanse steden tot uw tweede vertrek uit Nigeria in 2020. U verklaart dat u, bij uw terugkeer naar Nigeria, schrik had om gezien te worden en niet vrij was om te bewegen (NPO2, p.10), maar reisde toch in die periode tussen Ikorodu (Lagos) en de republiek Benin en verbleef daarenboven twee dagen in Abuja (NPO2, p.10-11). In Abuja werd u namelijk in 2020 een studentenvisum uitgereikt door de Oekraïense ambassade (NPO1, p.13 + NPO2, p.11). Dit persoonlijk gedrag wijst er allesbehalve op dat u een vrees voor uw leven koesterde en dat u moest onderduiken in uw land van herkomst.

Bovendien geeft u geen concrete aanleidingen voor de angst die u ervaarde bij uw terugkeer, maar baseert u zich opnieuw louter op veronderstellingen, en ook op dromen en vermeende krachten die u toen waarnam. Zo stelt u dat, als ze u toch hadden gezien, ze u zeker terug zouden hebben meegenomen naar het paleis (NPO2, p.10). U verklaart bovendien bij uw terugkeer in Nigeria nog steeds in gevaar te zijn geweest, omdat de forces nog steeds met u waren" (NPO2, p.14). U verduidelijkt bovendien bij uw terugkeer niet veilig te zijn geweest door uw dromen, omdat u zichzelf in de kist in het paleis zag waarbij u eveneens verklaart dat u soms dingen zag die niet zichtbaar waren voor anderen (NPO2, p.14). U baseert zich hier opnieuw op vermoedens en haalt bovendien redenen voor uw angst aan die geen basis in de realiteit vinden, zoals dromen en bepaalde krachten.

Bovendien bent u intern tegenstrijdig over de invloed van uw eigen problemen op uw familie. Zo stelt u tijdens uw eerste onderhoud geen contact met uw broer en zus te hebben, omdat zij zijn weggegaan door uw problemen (NPO1, p.6), maar stelt u wat later dat u de reden voor hun vertrek uit Nigeria niet weet en stelt u bovendien niet te weten wanneer zij Nigeria hebben verlaten (NPO2, p.6). Aangezien u eerst heeft verklaard dat ze zijn weggegaan door uw problemen, kan men er ook van uitgaan dat u zou moeten weten wanneer ze precies zijn weggegaan uit Nigeria. Dat u dit echter niet weet, draagt bij tot verdere onduidelijkheid over uw verklaringen.

Ook ondernam u acties die niet in lijn zijn met uw vermeende vrees voor de Nigeriaanse autoriteiten in Italië. Op uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u voor de Italiaanse asielinstanties geen details met betrekking tot uw asielrelaas te hebben gegeven, omdat één van de zonen van de oba toen aan het werk was op het Nigeriaans consulaat in Italië (NPO1, p.18). U werd gevraagd naar zijn naam, maar kent deze niet en vermoedt dat deze zoon van de oba, net zoals u, in 2012 in Italië was waarbij u tevens verklaart dat hij voormalig ambassadeur was (NPO1, p.18). U gevraagd wie de voormalige ambassadeur was, stelt u eerst dat u het niet zeker weet, maar verklaart u tegelijkertijd dat men u in 2004 in het paleis vertelde dat de zoon van de oba ambassadeur in Italië was (NPO1, p.19). Toch geeft u tijdens het tweede onderhoud aan dat de zoon van de oba tot 2004 in Italië was (NPO2, p.15), hetgeen tegenstrijdig is met uw eerdere verklaring waar u beweerde dat hij nog in 2012 in Italië was. Bovendien bevestigt u, ondanks uw angst, een paspoort te hebben aangevraagd in Italië, omdat de paspoortafdeling, volgens uw verklaringen, anders is dan het hoofdkantoor van het consulaat (NPO2, p.9). U verklaart ook dat het paspoort werd opgepikt door een zekere Gabriel en dat u het paspoort uiteindelijk ontving via via in de republiek Benin (NPO2, p.9). Enerzijds acht het CGVS het niet geloofwaardig dat u niet in eigen persoon uw paspoort heeft opgehaald. Anderzijds bewijst de foto van uw paspoort, die u neerlegde tijdens het derde onderhoud, wel dat er op uw naam een paspoort werd uitgereikt op 26 juli 2017 door de Nigeriaanse ambassade in Rome (zie groene map in administratief dossier). Daarom oordeelt het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat u, ondanks uw angst en vrees, toch een paspoort heeft verzocht in het land waar op dat moment de zoon van de oba, waarbij u zogenaamd heeft verbleven, ambassadeur zou zijn geweest en aldus zeker op de hoogte zou kunnen worden gebracht van uw paspoortaanvraag. Dergelijk gedrag wijst namelijk niet op een gegronde vrees voor vervolging waardoor de vrees niet als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situationv11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en

Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is. De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissarisgeneraal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo State waar u geboren bent en heeft gewoond (zie 'verklaring DVZ', p. 6 en NPO1, p. 4-5 & NPO2, p.3), alsook in de deelstaat Lagos (NPO2, p.10) & het federale hoofdstedelijke gebied Abuja waar u tevens heeft verbleven (NPO2, p.11) er actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Edo State, Lagos & het federale hoofdstedelijke gebied Abuja aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Ter staving van uw verzoek legde u voor de DVZ (1) negen foto's en (2) twee titels van nieuwsberichten voor. Voor het CGVS legt u (3) 4 foto's en een nieuwsbericht, (4) printscreens uit een WhatsApp groepsgesprek en (5) een foto van uw paspoort neer.

Betreffende beeldmateriaal zoals foto's dient vooreerst te worden aangestipt dat dit in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in plaats, tijd en ruimte. De eerste en tweede foto (zie groene map in administratief dossier) tonen niet aan dat u de afgebeelde jonge man bent. Op de overige 7 foto's wordt u niet afgebeeld en overigens tonen deze foto's niet uw vermeend verblijf in het paleis aan. De eerste titel van het nieuwsbericht dat u voorlegt voor het CGVS betreft nieuws over eigendomsbetwisting van historische kunstvoorwerpen door oba Ewuare II (de opvolger van oba Erediauwa). De tweede titel verwijst naar oba Ewuare II die zijn invloed gebruikt om een ex-paleismedewerker in de gevangenis te houden. Deze twee titels laten echter niet toe bovenstaande argumentatie in een ander licht te plaatsen. Op de 4 foto's die u neerlegt voor het CGVS wordt het volgende afgebeeld: koning Erediauwa, een arm met littekens, mannen die een bepaald ritueel uitvoeren en uzelf in bloot bovenlichaam. Ook deze 4 foto's bewijzen uw vermeend verblijf in het paleis niet. Uit de afgebeelde arm kan niet worden afgeleid waardoor deze littekens precies zijn ontstaan en ook de foto van uzelf in bloot bovenlichaam kan bovenstaande argumentatie niet wijzigen. De inhoud van het nieuwsbericht "Abobaku werd niet begraven met Alaafin van Oyo" dat u voor het CGVS heeft voorgelegd, werd reeds supra besproken. Bovengenoemde vaststelling over de inhoud hiervan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De printscreens van het groepsgesprek uit WhatsApp dateren van vóór uw aankomst in Oekraïne, namelijk van 25, 26 en 27 september 2020 en tonen verder niets aan met betrekking tot uw asielrelaas. De foto van uw paspoort werd tevens supra besproken en doet eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De door u voorgelegde documenten kunnen aldus niet bovenstaande argumentatie wijzigen. Documenten hebben immers slechts mogelijke bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De door uw raadsman gestuurde e-mail met opmerkingen over de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een correctie in de schrijfwijze van enkele namen en bijkomende preciseringen van reeds gedane verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 4, 5 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vooreerst gaat hij in op de motieven aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus waaronder de discrepanties tussen de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS, zijn verblijf in het paleis, zijn kennis van de taak van de oba, de uitzicht van het paleis, zijn voornemen om te ontsnappen, de mensenoffers, het vertrek van zijn broer en zus en zijn verblijf in Italië.

Daarnaast bespreekt verzoeker de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een

inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.2.4.1. Verzoeker verklaart Nigeria te hebben verlaten nadat hij is ontsnapt uit het paleis van de toenmalige oba (heerser) van Benin, waar hij diens dienaar was, omdat hij vreesde geofferd te worden.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.2.4.2. Vooreerst wordt samen met de commissaris-generaal vastgesteld dat er opmerkelijke verschillen bestaan tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en op het CGVS, meer bepaald over zijn ontsnapping uit het paleis, over zijn opleiding alsook over zijn vrees geofferd te worden:

“Zo verklaart u aanvankelijk voor de DVZ in 2010 uit het paleis te zijn ontsnapt (zie vragenlijst CGVS, p.3), terwijl u voor het CGVS stelt reeds in 2007 ruimte te hebben gevonden om er weg te vluchten (NPO1, p.16). Het is opmerkelijk dat u dergelijke belangrijke gebeurtenis, namelijk uw vlucht uit het paleis, zo verschillend in de tijd plaatst tijdens uw verschillende onderhouds met de Belgische asielinstanties. Als uitleg voor dit verschil, voert u aan dat u het niet goed berekende (NPO1, p.20). Toch oordeelt het CGVS dat een verschil van maar liefst drie jaar in een verklaring over een ontsnapping en bijgevolg over uw vertrek uit uw land, hierdoor minstens opmerkelijk te noemen is. Ook over uw opleiding legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde u eerder naar de middelbare school te zijn gegaan tot de tweede graad (zie verklaring DVZ, p.6), terwijl u tijdens het onderhoud op het CGVS stelt dat u niet naar school bent gegaan in Nigeria, en er enkel het lesgeven in het paleis was (NPO 1, p.7). Tijdens het derde onderhoud voor het CGVS stelt u dan weer vóór uw verblijf in het paleis naar de lagere school te zijn gegaan (NPO3, p.16-17). Geconfronteerd met uw verklaring bij DVZ, zegt u slechts dat u het niet zo heeft genoemd (NPO3, p.17). Ook dit is opmerkelijk te noemen, zeker aangezien u uw verklaringen voor de DVZ heeft ondertekend.

Bovendien is het opmerkelijk dat u over uw vrees om geofferd te worden niets rept bij de DVZ, dit in tegenstelling tot uw verklaringen bij het CGVS. Bij de DVZ heeft u het louter over slavernij, het gebruik van geweld, brandwonden die u werden toegediend en het bang maken op verschillende manieren in het paleis (zie vragenlijst CGVS, p.3). Daar u op het CGVS de vrees om geofferd te worden aanhaalt als één van de redenen waarvoor u uw land verliet en waarom u niet meer zou kunnen terugkeren (NPO1, p.17 + NPO2, p.16), en dit aldus een pertinent onderdeel betreft van uw asielrelaas, is deze omissie bij de DVZ opvallend te noemen en doet dit vermoeden dat u een bijkomend element heeft toegevoegd bij het CGVS om meer kleur te geven aan uw asielrelaas. Gelet op bovenstaande vaststellingen komt uw algemene geloofwaardigheid danig op de helling te staan.”

Verzoeker repliceert aangaande zijn inconsistente verklaringen aangaande het jaartal van zijn ontsnapping dat verweerder laat uitschijnen dat hij twee keer is gehoord en op dezelfde vraag twee keer een ander antwoord gaf terwijl hij niet minder dan drie keer werd gehoord. Verzoeker stelt dat hij doorheen zijn gehoren op het CGVS steeds heeft verwezen naar 2007. Hij meent dat gelet op zijn beperkte opleiding zijn verklaring dat hij niet goed berekende wel degelijk geloofwaardig is.

Door te volharden in zijn verklaringen op het CGVS alwaar hij drie keer werd gehoord en steeds 2007 heeft vermeld, kan verzoeker evenwel geen afbreuk doen aan zijn initiële expliciete verklaring bij de DVZ in 2010 ontsnapt te zijn uit het paleis. Verzoekers uitleg dat hij dit bij de DVZ fout heeft berekend weet ook de Raad niet te overtuigen. Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ook wanneer deze een beperkte opleiding heeft genoten, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij consistente en eensluidende verklaringen aflegt over zaken die de kern uitmaken van zijn vrees en een ingrijpende gebeurtenis betreffen, in casu het moment van zijn ontsnapping uit het paleis. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt en bij de DVZ een ander jaartal opgeeft met een verschil van liefst drie jaar ten aanzien van het jaartal opgegeven op het CGVS doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid, dit ongeacht zijn beperkte opleiding waarover hij overigens eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegde, te meer hij andere zaken ook kadert met jaartallen. Bovendien moet de Raad opmerken dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud, alwaar hij de bijstand genoot van een advocaat, gevraagd naar het interview bij de DVZ aangaf dat deze “goed” was verlopen zonder spontaan enige correcties bij te brengen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Volledigheidshalve stipt de Raad aan dat het gehoorverslag bij de DVZ, die verzoeker werd voorgelezen in het Engels en hetgeen hij ter goedkeuring heeft ondertekend, wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid.

Wat betreft zijn omissie bij de DVZ aangaande de vrees om geofferd te worden, betoogt verzoeker dat hij reeds tijdens het gehoord bij de DVZ expliciet heeft vermeld dat hij vreesde gedood te worden. Verzoeker voert aan dat het dus duidelijk is dat hij wel degelijk heeft verwezen naar zijn angst om te sterven/te worden geofferd maar hier gelet op de korte tijd bij de DVZ niet uitvoerig op kon ingaan. Er wordt in het verzoekschrift benadrukt dat verzoeker dus bij de DVZ niet enkel over een onmenselijke behandeling heeft gepraat. De Raad stelt in dit verband evenwel vast dat hoewel verzoeker inderdaad bij de DVZ verklaarde voor zijn leven te vrezen, hij deze vrees enkel verbond aan het feit dat hij een dienaar was van het paleis hetgeen hij aanduidde als slavernij zonder hierbij enige verwijzing naar een vrees om geofferd te worden (Vragenlijst van 7 juli 2022). Het feit dat het interview bij de DVZ korter en in andere omstandigheden verloopt dan dat op het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, bij het

invullen van de vragenlijst op de DVZ de voornaamste elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek aanbrengt. Hij dient dit zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij voldoende nauwkeurige en consistente verklaringen aflegt over de omstandigheden en redenen van de voorgehouden vervolgingsproblemen. Verzoeker slaagt er zodoende niet in de vastgestelde omissie te verschonen nu dit de kern van zijn vrees (en reden voor ontsnapping) blijkt (eerste persoonlijk onderhoud, p. 16-17; tweede persoonlijk onderhoud, p. 12, 16).

Voorts geeft de commissaris-generaal met reden aan dat verzoeker geenszins geloofwaardig kon maken achttien jaar doorgebracht te hebben in het paleis van oba Erediauwa:

“Uw verklaringen over uw leven en taken binnen het paleis en over de oba met wie u achttien jaar een verblijfplaats zou hebben gedeeld, zijn immers bijzonder vaag en weinig doorleefd. U gevraagd om ervaringen te delen opdat het CGVS overtuigd zou zijn dat u tussen 1989 en 2007 in het paleis heeft gewoond en gewerkt, kan u slechts meedelen dat u er een slaaf was doorheen die tijd en u niet als vrij persoon mocht deelnemen in het paleis (NPO3, p.3). U om meer verduidelijking hierbij gevraagd stelt u dat u zonder bewakers niet naar buiten mocht gaan (NPO3, p.3). Aangezien u geen concrete activiteiten aanhaalde werd u opnieuw gevraagd naar uw bezigheden tijdens uw verblijf in het paleis. Ditmaal stelt u dat er niets was, herhaalt u dat u als slaaf werd gebruikt en verklaart u dat u goden moest aanbidden en dat er rituelen waren (NPO3, p.3.). U gevraagd naar andere concrete dingen die u er moest doen, stelt u dat u dieren offerde (NPO, p.3). Na wat bijkomende vragen in verband met deze offers en gezien uw allesbehalve uitgebreide antwoorden werd er gevraagd naar andere gebeurtenissen/activiteiten. Hoewel u tweemaal verklaart dat er veel is gebeurd (NPO3, p.3 + NPO3, p.5) verklaart u tegelijkertijd dat u het zich niet meer kan herinneren (NPO3, p.5). U hierop gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u dat er veel geheimen zijn en het niet is toegestaan deze te onthullen, maar zegt u uiteindelijk toch plotsklaps dat het om veel menselijke offers gaat (NPO3, p.5). Over uw lievelingstaken in het paleis kan u niet veel meer vertellen dan dat poetsen, kleren wassen en strijken hiertoe behoorden (NPO3, p.9). U gevraagd of u nog andere dingen graag deed, stelt u dat dit alles is wat u zich herinnert (NPO3, p.9). U blijft ook vaag wanneer u wordt gevraagd naar uw minst leuke taken. Zo stelt u dat dit het doden van dieren was om deze te offeren op een viering (NPO3, p.9) en zegt u wat later, wanneer u wordt gevraagd naar andere dingen die u niet leuk vond om te doen ‘deelnemen in het aanbidden en offeren’ (NPO3, p.9). Het is echter niet aannemelijk dat u zo weinig informatie kan geven over uw dagelijks leven in de loop van achttien jaar. Niet alleen brengt u weinig doorleefde verklaringen aan over uw eigen dagelijks leven in het paleis, ook over koning Erediauwa bij wie u achttien jaar zou hebben verbleven in het paleis spreekt u uitsluitend in algemene termen, en blijkt u bovendien niet op de hoogte te zijn van zijn rol als koning. U gevraagd welke verdiensten er oba Erediauwa worden toegeschreven, stelt u vaagweg “hij was goed en trouw aan de tradities”; “hij is een goed persoon” en verduidelijkt u nadien dat, als hij dichtbij was, hij niet wilde dat je slecht werd behandeld (NPO1, p.19). U hierop gevraagd naar zijn taken, geeft u nog steeds weinig concrete informatie wanneer u stelt dat hij bekend staat als God op aarde en zijn werk traditioneel is (NPO1, p.19). Vervolgens geeft u algemene informatie over het koninkrijk Benin waarover u zegt dat het zeer machtig was, maar op een bepaald moment de macht erop achteruitging (NPO1, p.19). (...)

Bovenvermelde vaagheden en niet doorleefde verklaringen, alsook tegenstrijdige verklaringen ten opzichte van informatie waarover het CGVS beschikt, laten niet toe uw persoonlijke situatie in het paleis te verduidelijken en te staven, aangezien u geen elementen naar voren brengt die verder reiken dan veralgemeningen en herhalingen omtrent uw situatie gedurende achttien jaar, en u bovendien de rol die de koning vervulde en waarbij u achttien jaar verbleef slechts in bijzonder algemene termen kan toelichten. Dit alles ondanks uw bewering sinds 2001 (dan wel 2002 of 2003, naargelang uw verklaringen) erg close te zijn geweest met de Oba (NPO1, p.20; NPO2, p. 12).”

Door te volharden in zijn verklaringen op het CGVS (inzake zijn taken in het paleis en inzake de gebeurtenissen en feiten aldaar) en het niet eens te zijn met verweerders appreciatie, kan verzoeker de hoger weergegeven omstandige en concrete bevindingen geenszins weerleggen. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft verweerder overigens niet zonder meer nagelaten rekening te houden met de door verzoeker tijdens zijn onderhouden gegeven voorbeelden, doch terecht geoordeeld dat verzoeker, ondanks zijn beweerde verblijf in het paleis tussen 1989 en 2007, tijdens zijn derde onderhoud in gebreke is gebleven spontaan doorleefde en nauwkeurige verklaringen af te leggen.

Met betrekking tot verzoekers gebrekkige verklaringen aangaande de koning (oba), wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker inderdaad jarenlang werkzaam is geweest in het paleis als slaaf die zich moest bezighouden met schoonmaak en onderhoud en het bijstaan van de priesters bij de uitvoering van offers doch de oba nooit met hem is gaan samenzitten om te bespreken wat hij allemaal exact deed. Volgens verzoeker is het dan ook niet verwonderlijk dat hij niet in detail weet wat de oba juist doet of wat diens verstandhouding met de politiek is. Verzoeker stelt verder dat het wel zo is dat binnen het paleis en de wereld die hij kent, de oba ook oppermachtig is en zowel de hoogste autoriteit is als door iedereen (in het paleis) wordt aanbeden. Er wordt in het verzoekschrift betoogd dat de enige malen dat verzoeker enige bezoekers

(of politieke medewerkers) zag, deze te gast waren in het paleis en zich naar de wensen van de oba schikten en deze eer en hulde alsook giften brachten. Dus voor zover hij kon zien was het woord van de oba steeds wet en politieke leiders en anderen werden door de oba aangesteld of kwamen hem hulde brengen in het paleis, aldus verzoeker. Er wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat het vanuit verzoekers standpunt dan ook niet verwonderlijk is dat de oba inderdaad de hoogste autoriteit was.

Verzoeker slaagt er niet in zijn gebrekkige kennis aangaande de rol en taken van de oba, die hij achttien jaar lang zou gediend hebben, te verschonen.

Het betoog dat verzoeker nooit met de oba is gaan samenzitten om te bespreken wat hij allemaal exact deed en dit dus niet tot in detail weet, kan in casu geen afbreuk doen aan verweerders terechte vaststellingen dat verzoeker uitsluitend in algemene termen spreekt over de oba en weinig concrete informatie geeft over zijn verdiensten en taken (eerste persoonlijk onderhoud, p. 19), dit hoewel hij achttien jaar een dienaar in het paleis zou zijn geweest en bovendien een zekere periode "echt close" is geweest met hem waarbij verzoeker zelfs toegang had tot private plaatsen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 20; tweede persoonlijk onderhoud, p. 12-13, 16).

Waar verzoeker meent dat de commissaris-generaal zichzelf tegensprekt daar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de oba enkel een adviserende rol heeft (en dus geen politieke macht) terwijl uit het bijgevoegde krantenartikel van Sahara Reporters blijkt dat een aantal mensen op bevel van de oba en het paleis worden vastgehouden zodat de oba en het paleis dus de macht hebben personen te laten arresteren en maandenlang in de cel te houden waaruit dus blijkt dat de rechterlijke en bestuurlijke macht wel degelijk luisteren naar de oba en het paleis, stipt de Raad aan dat hij de motieven in de bestreden beslissing hieromtrent in casu overtuigend acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing en meer bepaald de hoger weergegeven motieven alsook de hierna volgende motieven zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij achttien jaar heeft doorgebracht in het paleis van de oba. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande de adviserende rol van de oba werpen zodoende geen ander licht op de overige pertinente en draagkrachtige motieven.

In samenhang met het voorgaande kan tevens gewezen worden op deze pertinente motieven:

"Het valt ook op dat u het paleis waar u zo'n lange tijd zou hebben verbleven niet kan beschrijven. Wanneer u duidelijk wordt gevraagd de buitenkant van het paleis te beschrijven en waarbij u ook de mogelijkheid wordt gegeven om dit te tekenen, begint u met het tekenen van een gebouw waarbij u tevens mondeling toelicht dat het oude structuren bevat (NPO3, p.13). U hierop gevraagd deze oude structuren na te tekenen begint u het dak te schetsen en stelt u dat dit dak sculpturen, zoals dansers uit beton en/of brons bevat (NPO3, p.13). Na twee onderdelen (een zuil en een veranda) van het paleis te hebben toegelicht aan de protection officer, en affirmatief te hebben geantwoord op de vraag of er maar één deur is, stelt u abrupt bij de vraag of dit dan de ingang van het paleis betreft, dat wat u zonet heeft getekend het paleis niet is (NPO3, p.13). U hierop gevraagd het paleis te tekenen, begint u de stoel van de chieft te tekenen (NPO3, p.13). U opnieuw gevraagd hoe de buitenkant van het paleis eruit ziet, tekent u andermaal een gebouw. Deze keer verklaart u dat het gebouw reuzenpilaren heeft en 3 krommingen telt (NPO, p.13). Op uw nieuwe tekening ziet men inderdaad 3 rondbogen, doch merkt het CGVS op dat het paleis van de oba in Benin over rechthoekige bogen beschikt, en dat er meer dan 3 bogen te zien zijn aan de buitenkant van het paleis (zie blauwe map in administratief dossier). Er dient hierdoor te worden vastgesteld dat u niet alleen niet in staat bent doorleefde verklaringen af te leggen over uw achttien jarig verblijf in het paleis, maar ook niet in staat bent het paleis na te tekenen, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw 18-jarig verblijf in dit paleis nog meer op de helling zet."

Verzoeker betoogt dat dient gewezen te worden op de totaliteit van het verhoor. Hij licht toe dat hem tijdens het derde gehoor specifieke vragen werden gesteld inzake de locatie van het paleis en dergelijke waarop hij steeds adequaat en duidelijk kon antwoorden. Volgens verzoeker is het probleem enerzijds dat zijn opleiding beperkt is en anderzijds dat zijn Engels niet volledig is wat ook duidelijk werd aangehaald door de raadsman. Er wordt in het verzoekschrift beklemtoond dat de communicatie tussen de protection officer en verzoeker moeizaam bleek.

Verzoeker vervolgt dat wanneer hij moest overgaan tot het tekenen van bepaalde zaken uit het gehoor onomstotelijk blijkt dat dit voor hem geheel onduidelijk was. Er wordt in dit verband aangegeven dat de protection officer met algemene vragen begint over het paleis zelf met name de algemene beschrijving van de buitenkant en dat verzoeker hierbij ook adequaat de algemene buitenkant van het paleis en de toegangswegen beschrijft. De protection officer stelt hierbij een aantal diepgaandere vragen die volgens verzoeker door hem zonder problemen worden beantwoord omdat er op dat moment wordt gesproken over de algemene buitenkant van het gehele paleis. Verzoeker stelt dat de protection officer daarna dieper ingaat op de verschillende structuren en gebouwen die er zijn bij het paleis en op een bepaald moment aan hem vraagt om één structuur/gebouw te tekenen waarop hij dan ook een specifiek gebouw tekende doch dit niet het paleis zelf betreft maar een gebouw van het paleis. Vervolgens vraagt de protection officer om het paleis te tekenen waarbij verzoeker inderdaad een aspect van het paleis tekent, aldus verzoeker. Verzoeker meent dat hierop door de protection officer niet wordt ingegaan terwijl in de bestreden beslissing opeens wordt aangehaald dat zijn tekening niet overeenkomt met de ingang van het paleis hetgeen volgens verzoeker niet

verwonderlijk is nu niet duidelijk was dat hij de ingang van het paleis moest tekenen daar hij immers de algemene ingang van het paleis reeds had beschreven enerzijds en daarnaast de protection officer niet specifiek heeft gevraagd om de ingang van het paleis te tekenen. Verzoeker besluit dat gelet op zijn beperkte kennis van het Engels (evenals zijn opleiding), het paleis verschillende gebouwen (met ingangen) telt, de protection officer niet specifiek heeft gevraagd om de ingang te tekenen, hij reeds de algemene ingang had beschreven hem bezwaarlijk kan worden tegengeworpen worden dat hij niet de algemene ingang maar een ander deel van het paleis heeft getekend. Bovendien stip de Raad nog ter volledigheid aan dat de tekeningen niet waren gevoegd aan de notities van het onderhoud zodat hij dit niet kon nagaan.

Verzoeker overtuigt allerminst.

In de eerste plaats stelt de Raad vast dat uit verzoekers gehoren niet kan blijken dat er zich op het CGVS noemenswaardige (communicatie) problemen hebben voorgedaan die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande omstandige bevindingen.

Het gegeven dat verzoekers raadsman aangaf dat het Engels van verzoeker moeizaam was en zijn uitspraak problemen "kon" geven, kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers tekening van de buitenkant van het paleis met drie rondbogen niet overeenkomt met de eigenlijke buitenkant van het paleis met rechthoekige bogen met meer dan drie bogen zoals blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

Bovendien blijkt uit de gehoorverslagen dat er steeds concrete, omstandige antwoorden van verzoeker konden worden genoteerd en dat wanneer iets diende gespecificeerd te worden of iets niet duidelijk was verzoeker ook zaken kon neerschrijven en tekenen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 9, 12, 20; tweede persoonlijk onderhoud, p. 10; derde persoonlijk onderhoud, p. 6, 12-14) en de protection officer waar nodig de vragen herformuleerde of verzoeker verzocht zijn antwoorden/gebruikte woorden nader te verklaren (eerste persoonlijk onderhoud, p. 21; derde persoonlijk onderhoud, p. 8, 10).

Verder hield de protection officer rekening met het gegeven dat verzoeker tijdens het tweede onderhoud aangaf dat er volgens hem bepaalde woorden niet goed werden begrepen door de protection officer (tweede persoonlijk onderhoud, p. 2). Tevens verklaarde verzoeker meermaals de protection officer goed te begrijpen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 2; tweede persoonlijk onderhoud, p. 2; derde persoonlijk onderhoud, p. 2) zodat het betoog inzake een moeizame communicatie, in acht genomen wat voorafgaat, geenszins kan gevolgd worden.

Daarnaast moet de Raad vaststellen dat verzoeker niet dienstig kan opwerpen als zou niet duidelijk zijn geweest dat hij de ingang van het paleis moest tekenen. Verzoeker werd immers reeds bij aanvang uitdrukkelijk gevraagd het "*paleis*" te beschrijven beginnend met "*de buitenkant*" en werd gevraagd naar de specifieke kenmerken van het paleis (derde persoonlijk onderhoud, p. 12). Wanneer bleek dat verzoeker daarop niet (de ingang van) het paleis had getekend, werd hem expliciet gevraagd "*nu het paleis dan tekenen*" en werd nogmaals beklemtoond het paleis te tekenen waarbij hem werd gevraagd naar de "*buitenkant*" ervan (derde persoonlijk onderhoud, p.13).

Waar verzoeker nog zijn gebrekkige opleiding opwerpt moet de Raad vooreerst aanstippen dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd inzake zijn opleidingsniveau en hier aldus geen werkelijk zicht op biedt. Zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker een beperkte opleiding heeft genoten, toont verzoeker geenszins aan dat zijn beperkt opleidingsniveau zijn verstandelijke vermogens aantast in die mate dat hij hierdoor niet in staat de duidelijke vragen te begrijpen en het paleis te tekenen, te meer verzoeker overigens aangaf een kunstenaar te zijn (Verklaring DVZ van 28 april 2022, p.7; eerste persoonlijk onderhoud, p. 7) zodat de Raad kan aannemen dat hij wel degelijk over bepaalde artistieke capaciteiten beschikt om het paleis correct en nauwkeurig na te tekenen.

In zoverre verzoeker meent dat hij reeds op het CGVS diende geconfronteerd te worden met het gegeven dat zijn tekening niet overeenkomt met de ingang van het paleis kan de Raad dienstig wijzen op artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij in het verslag aan de Koning uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om tevens kennis te nemen van de tekeningen en op de vastgestelde tegenstrijdigheden te reageren. Verzoeker brengt evenwel geen valabele elementen bij die het gebrek aan overeenkomst tussen zijn tekening van het paleis en de bijgebrachte objectieve informatie aangaande het paleis kan ontkrachten.

Tot slot wordt erop gewezen dat verzoeker op basis van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid werd gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, doch hierbij geenszins opmerkingen werden ontvangen aangaande (zijn tekening in het kader van) het derde persoonlijk onderhoud en de beweerde miscommunicatie hierbij. De door de commissaris-generaal ontvangen opmerkingen hadden slechts betrekking op de notities van het eerste persoonlijk onderhoud zodat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities van het eerste onderhoud alsook met de inhoud van het tweede en derde persoonlijk onderhoud.

De commissaris-generaal vervolgt op goede gronden:

“Ook wat betreft de geloofwaardigheid van uw voornemen om te ontsnappen, kunnen er vraagtekens worden geplaatst. Hoewel u aanvankelijk verklaart nooit eerder dan 2007 aan ontsnappen te hebben gedacht en tegelijkertijd stelt dat u pas besloot te ontsnappen nadat u gehoord heeft over menselijke offers (NPO1, p.21), verklaart u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS dat het uw moeder was die u vertelde dat u zou worden geofferd en dat zij over deze informatie beschikte, aangezien zij ouder is en de traditie kent (NPO2, p.13). U zag haar slechts één keer terug, namelijk in 2004 (NPO2, p.5). In datzelfde jaar kreeg u bovendien twee nummers van uw nonkel die u bewaarde en gebruikte bij uw ontsnapping in 2007 (NPO3, p.12). Omdat het door de protection officer niet als aannemelijk werd beschouwd dat u nooit vóór 2007 aan ontsnappen dacht, werd u hiernaar opnieuw gevraagd. U antwoordt hierop dat u niet dacht aan een leven buiten het paleis (NPO3, p.12). Gevraagd naar meer verduidelijking hierbij, zegt u dat je de issues met het paleis niet zo gemakkelijk kan aanvechten en vergelijkt u het met God op aarde (NPO3, p.12). Dat u nooit eerder dan 2007 aan ontsnappen dacht en u dit zo gemoedelijk benaderde, terwijl u het nieuws dat u geofferd zou worden reeds in 2004 vernam via uw moeder, maar uiteindelijk toch nog tot 2007 wachtte om te ontsnappen is niet geloofwaardig, zeker niet aangezien het geofferd worden door u als voornaamste vrees wordt aangehaald.”

Er werd hierop door verzoeker gerepliceerd dat ontsnappen zo goed als onmogelijk was gezien het paleis werd bewaakt en in de zeer zeldzame momenten dat verzoeker het paleis mocht verlaten er steeds wachters bij hem waren. Verzoeker benadrukt dat hij in angst leefde maar ontsnappen onmogelijk leek en de oba op dat moment ook nog in goede gezondheid verkeerde zodat het niet mogelijk was om aan ontsnappen te denken of concrete ontsnapplannen te maken. Er wordt aangestipt dat mocht verzoeker, die er uiteraard van droomde te ontsnappen zonder hier ooit reëel over na te denken, betrappt worden op zijn ontsnapplannen dit zeer ernstig zou zijn zodat hij hier niet aan dacht. Wanneer echter zich een gelegenheid voordeed om te kunnen ontsnappen maakte hij hier uiteraard gebruik van, aldus verzoeker. Volgens verzoeker is het loutere feit dat hij niet eerder een poging ondernam of hier niet aan dacht dus niet verwonderlijk.

Met zijn betoog waarbij verzoeker voornamelijk citeert uit zijn persoonlijke onderhoud en beklemtoont dat hoewel hij erover droomde doch niet reëel aan dacht, ontsnappen onmogelijk was gelet op de bewakers en overigens de oba nog in goede gezondheid verkeerde, kan verzoeker geen ander licht werpen op verweerders pertinente bevindingen.

Verzoeker weet niet te overtuigen dat hij nooit eerder dan 2007, toen hij hoorde over de mensenoffers, dacht aan ontsnappen zoals hij verklaarde tijdens zijn eerste onderhoud (p. 21) nu hij reeds in 2002 of 2004 door zijn moeder werd gewaarschuwd niet meer van het water te drinken en dat hij zou geofferd worden en ook zijn nonkel hem toen al adviseerde te vluchten en aangaf dat de koning zwakker werd (eerste persoonlijk onderhoud, p. 16; tweede persoonlijk onderhoud, p. 5, 13; derde persoonlijk onderhoud, p. 12), te meer verzoeker werd toegestaan om naar buiten te gaan en in de periode van 2002/2003-2007 bepaalde privileges had omdat hij “close” was met de oba (eerste persoonlijk onderhoud, p. 16, 20; tweede persoonlijk onderhoud, p. 12-13).

In de bestreden beslissing wordt nog aangaande verzoekers verklaringen omtrent mensenoffers terdege gemotiveerd:

“Verder zijn uw verklaringen ten aanzien van de traditie van vermeende mensenoffers in het paleis wisselend. Zo verklaart u eerst dat, wanneer de oba doodgaat er 14 mensen moeten worden begraven langs hem (NPO1, p.16), maar stelt u tijdens het derde onderhoud echter dat er tot 7 personen moeten worden begraven (NPO3, p.8 + NPO3, p.12). Wanneer u wordt geconfronteerd met dit verschillend aantal, antwoordt u abrupt dat u het aantal niet kent, u altijd “tot 7” zegt en dat het bovendien ook 20 mensen kunnen zijn (NPO3, p.16). Het CGVS kan slechts vaststellen dat uw verklaringen onverenigbaar zijn en uw bewering het aantal niet te kennen slecht een post factum verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden vormt, die geenszins overtuigt.

Niet alleen uw verklaringen over de traditie van vermeende mensenoffers zijn wisselend, ook uw verklaringen over het al dan niet getuige zijn van deze vermeende mensenoffers zijn wisselend. Hoewel u eerst verklaart enkele mensenoffers te hebben gezien, maar deze niet in de tijd kan situeren en geen verdere details kent over deze offers (NPO2, p.12), verklaart u wat later dat de mensenoffers niet werden blootgesteld aan u, bevestigt u uiteindelijk dat u geen mensenoffers zag, maar stelt u tegelijkertijd dat u denkt dat het werd gedaan (NPO2, p.13). Hieruit blijkt duidelijk dat uw verklaringen over de mensenoffers louter berusten op vermoedens en speculaties. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat mensenoffers reeds bij de begrafenisplechtigheid van oba Overami (die in 1914 overleed) werden vervangen door ossen, schapen, geiten en honden (zie blauwe map in administratief dossier). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u denkt dat het paleis deze informatie op het internet plaatste, en dat mensenoffers nog steeds in het geheim plaatsvinden (NPO2, p.15). Dit is geenszins een afdoende uitleg, gezien de informatie van de begrafenisplechtigheden voor wijlen oba Overami uit een wetenschappelijk tijdschrift komt dat reeds in 1914 verscheen. Op het einde van het tweede onderhoud stelt u nogmaals offers te hebben gezien, verklaart u deze keer dat het om geiten ging, en stelt u opnieuw geen mensenoffers te hebben gezien, maar benadrukt u nogmaals dat u weet dat mensenoffers nog steeds in het geheim worden gedaan, hoewel er in de media wordt gezegd dat dit niet meer wordt gedaan (NPO2, p.16). Daarenboven legt u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud een artikel neer met de titel “Abobaku werd niet begraven met Alaafin van Oyo”. Dit artikel

vermeldt expliciet dat niemand werd begraven naast Alaafin van Oyo oftewel oba Lamidi Adeyemi III (de gewezen oba van de Yoruba-stad Oyo die overleed op 22 april 2022) in tegenstelling tot de berichtgeving hierover op sociale media (zie groene map in administratief dossier). Uw verklaringen over vermeende mensenoffers zijn dus niet alleen onderling tegenstrijdig, maar bovendien ook tegenstrijdig met informatie waarover het CGVS beschikt en zelfs met informatie die u zelf voorlegt aan het CGVS, waardoor er geen geloofwaardige aanwijzingen zijn dat er in 2023 nog mensen geofferd worden wanneer een Oba begraven wordt, laat staan dat u dit zou kunnen overkomen bij een terugkeer naar Nigeria.”

Naar mening van verzoeker hoeft het geen betoog dat het logisch is dat hij niet het juiste exacte aantal personen kan geven die geofferd zouden worden noch dat hij dit effectief zag gebeuren. Verzoeker stelt dat hij van verschillende hoeken hoorde dat er nog mensenoffers zouden gebeuren, dat hij regelmatig bloederige dierenoffers zag en merkte dat menselijke overblijfselen voor allerlei rituelen werden gebruikt. Het is dan ook logisch dat hij overtuigd is dat er mensenoffers zijn doch wordt hierover niet gecommuniceerd zodat het juiste aantal dat zou worden geofferd onmogelijk geweten is, aldus verzoeker. In het verzoekschrift wordt tevens betoogd dat het een westers wetenschappelijk artikel inzake de stopzetting van mensenoffers niet kan overtuigen wanneer naar de situatie in Nigeria wordt gekeken bij het overlijden en begraven van de oba waaruit overduidelijk blijkt dat heel wat Nigerianen overtuigd zijn dat er nog steeds menselijke offers gebeuren hetgeen niet verbazend is gelet op de geschiedenis van Nigeria en het belang van menselijke offers in de geschiedenis alsook thans zoals ook wordt aangestipt in de actuele literatuur. Verzoeker meent dat aldus blijkt dat er duidelijk nog angst was bij de bevolking in Nigeria dat mensen zouden geofferd worden bij de begrafenis van de oba zodat ook hij hiertoe een gelegitimeerde angst had.

Verzoeker kan met zijn betoog geen afbreuk doen aan zijn wisselende verklaringen.

In plaats van immers zoals in het verzoekschrift aan te geven dat hij niet het juiste exacte aantal personen kan geven die geofferd zouden worden, verklaarde verzoeker daarentegen initieel tijdens zijn eerste onderhoud uitdrukkelijk dat er sprake was van veertien mensenoffers om daarna dit aantal tijdens zijn derde onderhoud aan te passen naar zeven mensenoffers om ten slotte bij confrontatie met zijn inconsistente verklaringen te stellen dat hij het aantal niet kent (eerste persoonlijk onderhoud, p. 16; derde persoonlijk onderhoud, p. 8, 12, 16).

Ook waar verzoeker thans voorhoudt dat velen zijn overtuigd dat er nog steeds mensenoffers plaats vinden en ook hij dus een gelegitimeerde angst hiertoe had, moet de Raad opmerken dat verzoeker met zijn betoog en verwijzingen naar de literatuur evenwel geen ander licht kan werpen op zijn eigen inconsistente verklaringen. Verzoeker kan zijn aanvankelijke uitdrukkelijke verklaring mensenoffers te hebben gezien (tweede persoonlijk onderhoud, p. 12) niet zonder meer opzij schuiven door thans vast te houden aan zijn latere verklaring dat hij dit niet zag maar dit volgens hem wel wordt gedaan.

De Raad wijst er hierbij op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en doorleefde verklaringen aflegt over kernelementen van zijn vrees, in casu omtrent de vermeende mensenoffers. Het feit dat verzoeker hieraan verzaakt doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband en aan de gegrondheid van zijn vrees.

Verder maakt de Raad bij gebrek aan enig dienstig verweer volgende overwegingen tot de zijne:

“Aangezien uw verblijf niet geloofwaardig is gebleken, kan evenmin worden aangenomen dat u Nigeria verliet uit vrees te moeten terugkeren naar het paleis en aldaar geofferd te worden. U haalt bovendien geen andere gronden aan die u weerhouden terug te keren naar Nigeria (NPO1, p.18 + p.23). Integendeel, in december 2018 werd u teruggeleid door de Italiaanse asielautoriteiten en kwam u opnieuw in Nigeria aan (NPO2, p.9) en reisde u, ondanks uw vrees, tussen Nigeria en de republiek Benin alsook tussen verschillende Nigeriaanse steden tot uw tweede vertrek uit Nigeria in 2020. U verklaart dat u, bij uw terugkeer naar Nigeria, schrik had om gezien te worden en niet vrij was om te bewegen (NPO2, p.10), maar reisde toch in die periode tussen Ikorodu (Lagos) en de republiek Benin en verbleef daarenboven twee dagen in Abuja (NPO2, p.10-11). In Abuja werd u namelijk in 2020 een studentenvisum uitgereikt door de Oekraïense ambassade (NPO1, p.13 + NPO2, p.11). Dit persoonlijk gedrag wijst er allesbehalve op dat u een vrees voor uw leven koesterde en dat u moest onderduiken in uw land van herkomst.

Bovendien geeft u geen concrete aanleidingen voor de angst die u ervaarde bij uw terugkeer, maar baseert u zich opnieuw louter op veronderstellingen, en ook op dromen en vermeende krachten die u toen waarnam. Zo stelt u dat, als ze u toch hadden gezien, ze u zeker terug zouden hebben meegenomen naar het paleis (NPO2, p.10). U verklaart bovendien bij uw terugkeer in Nigeria nog steeds in gevaar te zijn geweest, omdat de forces nog steeds met u waren” (NPO2, p.14). U verduidelijkt bovendien bij uw terugkeer niet veilig te zijn geweest door uw dromen, omdat u zichzelf in de kist in het paleis zag waarbij u eveneens verklaart dat u soms dingen zag die niet zichtbaar waren voor anderen (NPO2, p.14). U baseert zich hier opnieuw op vermoedens en haalt bovendien redenen voor uw angst aan die geen basis in de realiteit vinden, zoals dromen en bepaalde krachten.”

Voorts slaagt verzoeker er niet in afbreuk te doen aan volgende bevindingen:

“Bovendien bent u intern tegenstrijdig over de invloed van uw eigen problemen op uw familie. Zo stelt u tijdens uw eerste onderhoud geen contact met uw broer en zus te hebben, omdat zij zijn weggegaan door uw problemen (NPO1, p.6), maar stelt u wat later dat u de reden voor hun vertrek uit Nigeria niet weet en stelt u

bovendien niet te weten wanneer zij Nigeria hebben verlaten (NPO2, p.6). Aangezien u eerst heeft verklaard dat ze zijn weggegaan door uw problemen, kan men er ook van uitgaan dat u zou moeten weten wanneer ze precies zijn weggegaan uit Nigeria. Dat u dit echter niet weet, draagt bij tot verdere onduidelijkheid over uw verklaringen."

Verzoeker licht toe dat zijn broer en zus al geruime tijd niet meer in Nigeria verblijven doch naar Spanje zijn vertrokken waar zij naar zijn weten nog steeds verblijven. Hij stelt duidelijk te hebben verklaard dat hij geen contact meer heeft met zijn broer en zus en meent dat verweerder elke mogelijke kleine discrepantie aangrijpt om hem de vluchtelingenstatus te kunnen weigeren.

Hiermee kan verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen zoals hoger weergegeven geenszins opheffen.

Verzoeker houdt voor geen enkel contact meer te hebben gehad met zijn familie, buiten kort met zijn moeder, zodat hij niet wist wat er met zijn broer en zus is gebeurd doch vermoedt dat zij zijn gevlucht door zijn problemen. Evenwel kan verzoeker hiermee geen verklaring bieden voor het gegeven dat hij initieel tijdens zijn eerste onderhoud expliciet stelde dat zijn broer en zus door zijn issues zijn weggegaan (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6) zonder hierbij of later via opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet te nuanceren dat hij dit niet weet en dit slechts vermoedens zijn.

Ten slotte treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij oordeelt:

"Ook ondernam u acties die niet in lijn zijn met uw vermeende vrees voor de Nigeriaanse autoriteiten in Italië. Op uw eerste persoonlijk onderhoud verklaart u voor de Italiaanse asielinstanties geen details met betrekking tot uw asielrelaas te hebben gegeven, omdat één van de zonen van de oba toen aan het werk was op het Nigeriaans consulaat in Italië (NPO1, p.18). U werd gevraagd naar zijn naam, maar kent deze niet en vermoedt dat deze zoon van de oba, net zoals u, in 2012 in Italië was waarbij u tevens verklaart dat hij voormalig ambassadeur was (NPO1, p.18). U gevraagd wie de voormalige ambassadeur was, stelt u eerst dat u het niet zeker weet, maar verklaart u tegelijkertijd dat men u in 2004 in het paleis vertelde dat de zoon van de oba ambassadeur in Italië was (NPO1, p.19). Toch geeft u tijdens het tweede onderhoud aan dat de zoon van de oba tot 2004 in Italië was (NPO2, p.15), hetgeen tegenstrijdig is met uw eerdere verklaring waar u beweerde dat hij nog in 2012 in Italië was. Bovendien bevestigt u, ondanks uw angst, een paspoort te hebben aangevraagd in Italië, omdat de paspoortafdeling, volgens uw verklaringen, anders is dan het hoofdkantoor van het consulaat (NPO2, p.9). U verklaart ook dat het paspoort werd opgepikt door een zekere Gabriel en dat u het paspoort uiteindelijk ontving via via in de republiek Benin (NPO2, p.9). Enerzijds acht het CGVS het niet geloofwaardig dat u niet in eigen persoon uw paspoort heeft opgehaald. Anderzijds bewijst de foto van uw paspoort, die u neerlegde tijdens het derde onderhoud, wel dat er op uw naam een paspoort werd uitgereikt op 26 juli 2017 door de Nigeriaanse ambassade in Rome (zie groene map in administratief dossier). Daarom oordeelt het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat u, ondanks uw angst en vrees, toch een paspoort heeft verzocht in het land waar op dat moment de zoon van de oba, waarbij u zogenaamd heeft verbleven, ambassadeur zou zijn geweest en aldus zeker op de hoogte zou kunnen worden gebracht van uw paspoortaanvraag. Dergelijk gedrag wijst namelijk niet op een gegronde vrees voor vervolging waardoor de vrees niet als geloofwaardig kan worden beschouwd."

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoeker in Italië niet heeft gepraat over zijn problemen in het paleis van de oba omdat één van de zoons van de oba werkzaam was binnen de ambassade te Italië. Verzoeker betoogt dat hij het paleis reeds had verlaten in 2007, zijnde vijf jaar voor hij uiteindelijk zou arriveren in Italië, zodat het niet mag verbazen dat hij de naam van die ambassadeur niet kon noemen. Hij had uiteraard op dat moment geen idee of één van de zonen al dan niet nog actief was op de ambassade in Italië maar wou niettemin op veilig spelen zodat hij niet meer/alles durfde zeggen aan de Italiaanse autoriteiten. Wat betreft het aangevraagde paspoort, werpt verzoeker op dat deze vijf jaar na zijn beschermingsverzoek werd aangevraagd en alles samen dertien jaar nadat hij op het paleis had gehoord dat de zoon van de oba werkzaam was op de ambassade. Daarnaast voegt verzoeker er aan toe dat de oba ondertussen ook overleden was en de verstandhouding/machtsverhouding tussen de zonen ook veranderd. Niettemin stelt verzoeker no steeds reële angsten te hebben gehad maar hij zich verplicht voelde om een paspoort te halen omdat hij Italië diende te verlaten, hetgeen hij overigens heeft verkregen via een tussenpersoon. Verzoeker onderstreept dat het eenvoudige feit dat hij dit paspoort uit noodzaak heeft aangevraagd er niet toe kan leiden dat zijn beschermingsverzoek ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan met zijn betoog geen afbreuk doen aan zijn gebrekkige, tegenstrijdige verklaringen.

Zijn betoog dat hij het paleis reeds had verlaten in 2007, zijnde vijf jaar voor hij uiteindelijk zou arriveren in Italië zodat hij niet met zekerheid kan zeggen wie wanneer op de ambassade in Italië werkzaam was, kan er overigens niet aan in de weg staan dat van een verzoeker om internationale bescherming die stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten wegens een gegronde vrees, verwacht kan worden dat deze ernstige en aanhoudende pogingen onderneemt om zich nauwkeurig te informeren omtrent de evolutie van zijn problemen en de reikwijdte van de actor van vervolging. Zodoende kon redelijkerwijze van verzoeker verwacht worden dat hij, ook wanneer hij jaren later zijn paspoort aanvraag, zich zou vergewissen aangaande de zoon van de oba en diens eventuele werkzaamheden bij de ambassade en hij ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent deze gegevens. In casu kan niet blijken dat

verzoeker nodige actieve houding heeft aangenomen en de nodige interesse heeft getoond teneinde voldoende duiding te kunnen verschaffen hieromtrent.

Bovendien valt verzoekers betoog dat hij het niettemin op veilig wou spelen zodat hij niet meer/alles durfde zeggen aan de Italiaanse autoriteiten niet te rijmen met het gegeven dat hij geenszins op veilig heeft gespeeld door, ondanks zijn onwetendheid aangaande de al dan niet tewerkstelling van een zoon van de oba bij de ambassade, toch een paspoort aan te vragen in Italië bij de bevoegde Nigeriaanse autoriteiten.

De Raad moet hierbij volledigheidshalve aanstippen dat het gegeven dat verzoeker zich in Italië tot de bevoegde Nigeriaanse autoriteiten heeft durven wenden om een paspoort te verkrijgen zij het volgens hem via een tussenpersoon, verder afbreuk doet aan de ernst, actualiteit en gegrondheid van zijn vervolgingsvrees. Hierbij wordt benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming hetgeen voortvloeit uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Echter heeft verzoeker nooit enige moeite gedaan om zich te wenden tot de autoriteiten in zijn land. Verzoeker verklaarde geen bescherming te hebben gezocht in Nigeria, niet naar de politie te zijn geweest noch een klacht te hebben ingediend inzake zijn (gedwongen) verblijf in het paleis als dienaar omwille van de macht van de oba die gekend zou zijn bij de politie zodat men geen zaak kan winnen (eerste persoonlijk onderhoud, p. 21) doch dit heeft hem er niet van weerhouden zich tot de Nigeriaanse autoriteiten te wenden voor een paspoort. Zodoende maakt verzoeker het in deze gegeven omstandigheden niet aannemelijk dat hij gelet op de macht van de ondertussen overleden oba Erediauwa of van het paleis met de huidige oba niet afdoende beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten.

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd:

“Ter staving van uw verzoek legde u voor de DVZ (1) negen foto’s en (2) twee titels van nieuwsberichten voor. Voor het CGVS legt u (3) 4 foto’s en een nieuwsbericht, (4) printscreens uit een WhatsApp groepsgebesprek en (5) een foto van uw paspoort neer.

Betreffende beeldmateriaal zoals foto’s dient vooreerst te worden aangestipt dat dit in het algemeen in scène kan worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar is in plaats, tijd en ruimte. De eerste en tweede foto (zie groene map in administratief dossier) tonen niet aan dat u de afgebeelde jonge man bent. Op de overige 7 foto’s wordt u niet afgebeeld en overigens tonen deze foto’s niet uw vermeend verblijf in het paleis aan. De eerste titel van het nieuwsbericht dat u voorlegt voor het CGVS betreft nieuws over eigendomsbetwisting van historische kunstvoorwerpen door oba Ewuare II (de opvolger van oba Erediauwa). De tweede titel verwijst naar oba Ewuare II die zijn invloed gebruikt om een ex-paleismedewerker in de gevangenis te houden. Deze twee titels laten echter niet toe bovenstaande argumentatie in een ander licht te plaatsen. Op de 4 foto’s die u neerlegt voor het CGVS wordt het volgende afgebeeld: koning Erediauwa, een arm met littekens, mannen die een bepaald ritueel uitvoeren en uzelf in bloot bovenlichaam. Ook deze 4 foto’s bewijzen uw vermeend verblijf in het paleis niet. Uit de afgebeelde arm kan niet worden afgeleid waardoor deze littekens precies zijn ontstaan en ook de foto van uzelf in bloot bovenlichaam kan bovenstaande argumentatie niet wijzigen. De inhoud van het nieuwsbericht “Abobaku werd niet begraven met Alaafin van Oyo” dat u voor het CGVS heeft voorgelegd, werd reeds supra besproken. Bovengenoemde vaststelling over de inhoud hiervan doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De printscreens van het groepsgebesprek uit WhatsApp dateren van vóór uw aankomst in Oekraïne, namelijk van 25, 26 en 27 september 2020 en tonen verder niets aan met betrekking tot uw asielrelaas. De foto van uw paspoort werd tevens supra besproken en doet eveneens verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De door u voorgelegde documenten kunnen aldus niet bovenstaande argumentatie wijzigen. Documenten hebben immers slechts mogelijke bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De door uw raadsman gestuurde e-mail met opmerkingen over de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn niet van die aard om een ander licht te werpen op de gedane vaststellingen. Het betreft immers een correctie in de schrijfwijze van enkele namen en bijkomende preciseringen van reeds gedane verklaringen.”

Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op concrete, inhoudelijke beoordeling ervan.

2.2.4.3. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.2.4.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus voor het eerst in het verzoekschrift aangeeft dat hij een verhoogd risico loopt omdat hij vrouwelijke vormen “had”, hetgeen gezien wordt als taboe en foutief in Nigeria, stipt de Raad het volgende aan. In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat verzoeker op het CGVS verklaarde wegens “een vrouwelijke vorm” naar het paleis te zijn gestuurd waarover hij toelicht dat hij “borsten” had en “vrouwelijke structuren” en “oren” (eerste persoonlijk onderhoud, p. 6, 16, 22; tweede persoonlijk onderhoud, p. 4) doch hij doorheen zijn gehoren, noch bij de DVZ noch op het CGVS, geenszins enige concrete en actuele vrees heeft verbonden aan deze beweerde vrouwelijke vormen bij terugkeer naar Nigeria. Verzoeker heeft immers bij de DVZ en op het CGVS verklaard bij terugkeer naar Nigeria te vrezen voor zijn leven omdat hij eerder een dienaar was van de oba en zou geofferd worden (Vragenlijst van 7 juli 2022; eerste persoonlijk onderhoud, p. 16-17; tweede persoonlijk onderhoud, p. 12) zonder hierbij aan te geven dat hij bij terugkeer tevens een vrees had wegens zijn voorgehouden vrouwelijke vormen. Verzoeker verklaarde overigens uitdrukkelijk dat hij alle redenen heeft verteld waarom hij niet kan terugkeren naar Nigeria en er buiten zijn relaas en littekens geen andere redenen of problemen zijn die zijn terugkeer belemmeren (eerste persoonlijk onderhoud, p. 18; 24; tweede persoonlijk onderhoud, p. 16).

De Raad moet bovendien opmerken dat verzoeker deze vrouwelijke vormen aangaf als reden voor zijn verblijf in het paleis doch uit de hoger gedane vaststellingen (2.2.4.2) is gebleken dat aan dit verblijf geen geloof kan worden gehecht.

Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins objectieve stavingsstukken heeft bijgebracht die kunnen aantonen dat hij op jonge leeftijd vrouwelijke vormen zou hebben ontwikkeld zoals “borsten”, “structuren” en “indicatie in de oren” die hij nog steeds zou hebben en die nog steeds zichtbaar zouden zijn zonder dat hij deze kan bedekken. In elk geval kan de Raad dit zelf ter terechtzitting geenszins afdoende visueel waarnemen.

Tot slot moet de Raad opmerken dat deze beweerde vrouwelijke vormen verzoeker er niet van hebben weerhouden nog twee jaar, tussen 2018 en 2020, terug in Nigeria te verblijven en tussen verschillende steden te reizen (tweede persoonlijk onderhoud, p. 9-11) zonder dat hij hierbij concrete problemen heeft aangehaald wegens deze vrouwelijke vormen.

Zodoende weet verzoeker geenszins te overtuigen dat hij bij terugkeer naar Nigeria een verhoogd risico loopt wegens vrouwelijke vormen.

Inzake het betoog rond verzoekers littekens die zouden aantonen dat hij een dienaar is geweest in het paleis moet nogmaals benadrukt worden dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is bevonden. Daarnaast stelt de Raad samen met verweerder vast dat uit de voorgelegde foto's niet kan worden afgeleid waardoor deze littekens - waaromtrent overigens geen objectieve, medische stukken voorliggen - precies zijn ontstaan. De foto's spreken zich in het geheel niet uit over (de mogelijkheid van) enig causaal verband tussen de door verzoeker aangehaalde feiten en de afgebeelde littekens en vormen geen objectief, sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin deze werden opgelopen.

2.2.5.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo (waar verzoeker is geboren en heeft verbleven) alsook in de deelstaten Lagos en Abuja (waar verzoeker heeft verbleven) geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaten aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door te wijzen op zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtrelaas, zijn vrouwelijke vormen en littekens waarbij tevens de vaststellingen onder 2.2.5.1. in acht worden genomen, brengt verzoeker geen valabele elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken met betrekking tot de veiligheidssituatie in de voornoemde deelstaten. De Raad benadrukt overigens dat wat de deelstaten Edo, Lagos en Abuja betreft geen reëel risico bestaat dat een burger er persoonlijk wordt getroffen door willekeurig

geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* overigens niet stelt. Waar verzoeker nog wijst op de instabiele situatie in de deelstaat Edo en op allerhande aanslagen zoals blijkt uit de geciteerde literatuur, stelt de Raad vast de aangehaalde informatie niet van aard is aan te tonen dat de analyse uit de bestreden beslissing onjuist en/of achterhaald zou zijn nu in deze analyse immers rekening wordt gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Nigeria, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Nigeria in het algemeen en de staat Edo in het bijzonder. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de staat Edo dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.2.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich steeds laten bijstaan door een advocaat, dit alles in het Engels. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.2.11. Waar verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest aanvoert, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest is niet aan de orde.

Ook wat de aangevoerde schending van artikel 19 van het Handvest betreft, dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.2.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU